

JEAN DES CARS

GRACE
de MONACO

POVESTEA UNEI PRINȚESE

Coordonatorul colecției
DORU DUMITRESCU

JEAN DES CARS

GRACE
de MONACO

POVESTEA UNEI PRINȚESE

Traducere din limba franceză de Diana Morărașu

Prefață de Irina-Margareta Nistor

CORINT
ISTORIE

JEAN DES CARS (n. 1943) este un cunoscut jurnalist francez care a semnat articole în mari cotidiane precum *Paris Match*, *Le Figaro* și *Jours de France*. Reputat specialist în istoria marilor familii ale aristocrației europene, cu deosebire a familiilor Habsburg și Grimaldi, este autor al mai multor cărți foarte apreciate de marele public, printre care se numără: *Eugénie, la dernière impératrice*, Perrin, 1997; *Louis II de Bavière*, Perrin, 1998; *La saga des Habsbourg. Du Saint Empire à l'union européenne*, Perrin, 2010; *La saga des Windsor*, Perrin 2011; *Saga dinastiei Romanov. De la Petru cel Mare la Nicolae al II-lea*, Corint, 2013; *Sissi, împărăteasa Austriei*, Corint, 2013. Din anul 2011, Jean des Cars este cavaler al Ordinului Grimaldi, acordat persoanelor care au contribuit la creșterea prestigiului Principatului Monaco.

Redactare: Mirella Acsente

Tehnoredactare computerizată: Olimpia Bolozan, Mihaela Ciufu

Design copertă: Andreea Apostol

Ilustrații copertă și interior: Getty Images

JEAN DES CARS, *Inoubliable Grace de Monaco*

Copyright © Éditions du Rocher, 1999

All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin
GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN 978-606-8623-10-8

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CARS, JEAN DES

Grace de Monaco : povestea unei prințese / Jean des Cars ; trad.: Diana Morărașu ; pref.: Irina-Margareta Nistor ; coord.: Doru Dumitrescu. -
București: Corint Books, 2014

ISBN 978-606-8623-10-8

I. Morărașu, Diana (trad.)

II. Nistor, Irina-Margareta (pref.)

III. Dumitrescu, Doru (coord.)

791.43(73) Kelly,G.

929 Kelly, G.

94(449.49) "19" Rainer III de Monaco

Mamei mele. *In memoriam.*

Prefață

Autorul acestei cărți, Jean des Cars, este fiul unui ilustru biograf istorico-sentimental, Guy des Cars, care în 1979 scria despre Reginele României. Mama lui Jean, cetățean monegasc, Jacqueline Jourdan, cu siguranță a avut o influență consistentă asupra acestor rânduri, care de altfel îi sunt dedicate, *in memoriam*. Specialist în Gotha europeană, el ne va purta, într-un adevărat regal, printre amintirile unei existențe hollywoodiene cu final tragic cunoscut, cea a gracilei Grace de Monaco, Prințesă a celei de-a șaptea arte, de-o eleganță infinită, pe care, pe bună dreptate, numai Nicole Kidman ar fi putut-o reda pe marele ecran, în avanpremieră la Festivalul de la Cannes, unde starul real a cunoscut o a doua viață! Cel care s-a încumetat la această recreare a unui personaj mitic este Olivier Dahan, care, în 2007, făcea mult premiatul *Viața în roz*, despre Edith Piaf, cu Marion Cotillard, prin urmare un expert în vieți adevărate.

Grace de Monaco: Povestea unei prințese vine, înainte de toate, cu detalii pe care rareori le-am fi putut afla la vremea lor, când informațiile circulau cu dificultate între Vestul liber și Estul comunist. La 14 septembrie (de Ziua Crucii, ce ironie a sorții!), în 1982, Prințesa cea mai mediatizată și adorată moare într-un accident de mașină. Se îndrepta, într-un Rover 3500 plin de rochii de modificat, spre un creator de modă din Monaco și, cum șoferul n-a mai avut loc din pricina bagajelor, a decis să conducă ea, cu fata cea mică, Stéphanie, alături.

Fascinația pe care o exercita asupra fanilor este atât de mare încât până și o țară îndepărtată, precum Cambodgia, decretează trei zile de doliu național. Dinastia Grimaldi, din Principatul despre care adesea s-a spus că ar fi blestemat, este mereu cuprinsă de scandaluri și mistere, puse la un loc în aceste pagini, care se citesc cu sufletul la gură, chiar și de cei care au impresia că știu totul despre cel mai *glamorous* destin al secolului abia trecut.

Grace și Cannes-ul, Grace și Truffaut, Grace și Hitchcock, Grace și mult prea puțin amabila Brigitte Bardot... Premoniții și legende, cumplitul deznodământ, mărturii controversate, regretul de a nu fi apucat să fie bunică, o carieră cinematografică strălucită și întreruptă mult prea curând, dar deja încununată cu un Oscar, pentru *Fata de la țară*.

Tânăra diafană, stilată, blonda glacială era de origine irlandeză după tată și nemțoaică, după mamă, care îi va da o educație stil teutonic, ultra severă. Va face școala la maici, fără să dea, însă, prea multă atenție studiului, ci mai degrabă teatrului și băieților, cum avea să remarce mai târziu unul dintre profesorii săi. A trăit într-o familie aproape aristocratică și bogată, din rafinata Philadelphia. Prin urmare, remake-ul la *Poveste din Philadelphia* (în care jucaseră doi dintre viitorii săi parteneri sub bagheta regizorală a lui Hitchcock: Cary Grant din *Goana după hoț* și James Stewart din *În spatele ferestrei*), în care ea avea să interpreteze o femeie divorțată, plină de temperament și mofturi, va fi rebotezat: *Înalta societate*.

Nu trebuie uitate, în realitate, iubirile neîmpărțășite, dar și cele trăite, ale fermecătoarei mioape, care, din cochetărie, ascundea rapid în palmă ochelarii, pentru că i se părea că nu se potrivește cu statutul ei princiar. O parte dintre ziare n-au cruțat-o la anunțul căsătoriei de basm, declarând că „e prea distinsă

pentru a se mărita cu asociatul unui cazinou”. Și ei încă nici nu știau de condițiile contractului de căsătorie! A trebuit să facă un test de fertilitate, ca să demonstreze că va putea aduce pe lume moștenitori ai tronului, iar familiei Kelly i s-a cerut o dotă de 2 milioane de dolari. La ceremonia catolică, socotită evenimentul deceniului, din 5 ianuarie 1956, au fost de față 1 600 de reporteri, iar ea a purtat o rochie brodată cu perle și un buchet de mărgăritare, ambele simbolizând, fără voie, lacrimi. Penultimul ei film, în care e o prințesă, nu va rula în Monaco!

Întreaga sa existență pare urmărită îndeaproape și relatată, uneori parcă direcționată de revista *Paris Match*. Orașul preferat rămâne New York și ar fi dorit să joace pe scenă, unde debutase la 10 ani, dar, printre altele, o împiedică o laringită. În schimb va cânta și chiar va scoate un disc cu duetul ei cu Bing Crosby: „True Love”. Vocea unică a colindelor de Crăciun declara că a paralizat de încântare când a văzut-o pentru prima dată și chiar a cerut-o de nevastă, doar că ea l-a refuzat. În mod surprinzător, în 1949, Grace făcea reclame de televiziune, e drept unele extrem de luxoase, ca să-și plătească studiile la Academia de Artă Dramatică din New York, unde avuta sa familie nu acceptase să acopere cheltuielile decât pentru un an.

Mai puțin cunoscut este scandalul Cocteau, iar incursiunea este în egală măsură în lumea vedetelor strălucitoare ale primei jumătăți de veac XX și în cea a caselor regale, la fel de vâdate de gazetari. În plus, abundă detaliile despre viața la Palat, inclusiv o relatare a primelor imagini filmate, pe 16 milimetri, cu Prințesa Caroline de Monaco, ea însăși reprezentând subiectul unui scenariu, la limită, telenovelistic. Urmează venirea pe lume a Prințului Albert și întâlnirile cu generalul de Gaulle, care ar fi poreclit-o „Afrodita americană” și care, în 1960, face o vizită la Monaco, unde e întâmpinat regește de Grace,

radioasă, înveșmântată într-o zibelină impresionantă și splendid purtată, asortată fiind cu o tocă, mai potrivită decât orice tiară. Ea i-a cucerit foarte repede pe parizieni, republicani convingși, dar care, dintotdeauna, și-au dorit totuși o regină, ținută la distanță și admirată, fără alte implicații.

Operele de caritate, așa cum îi stă bine oricărei principese, erau făcute din tot sufletul și asta se vedea. Balul Crucii Roșii devine un *must* pentru lumea bună și revistele mondene. Grace este un ambasador ideal și uneori face chiar și puțină politică, dar cu discreție și mai ales cu eficiență. Un alt cuplu inconturbabil al vremii se strecoară din când în când în viața din Monte Carlo: Aristotel Onassis și Maria Callas.

Regretul actriței de a nu i se îngădui, de înșiși supușii ei, să joace în *Marnie* (rol pe care Hitchcock i-l va încredința lui Tippi Hedren, cu care lucrase și în *Păsările sale*) va rămâne veșnic. O ușoară consolare avea să fie faptul că a putut fi naratoarea unui documentar despre Școala de balet Kirov din Rusia și să îi aducă un omagiu, în 1974, Pygmalion-ului său, Hitch.

Oare lui Grace Kelly îi plăcea să-și revadă filmele? O să aflați doar citindu-l pe Jean des Cars, tot așa cum veți descoperi tot ce a inaugurat, prezidat și inspirat Prințesa, în micul, dar râvnitul Principat. Verdele irlandez al Casei Dior va deveni „verdele Kelly” și, în general, toate marile case de modă se vor strădui să intre în garderoba celei cu o siluetă de manechin fără cusur. La Sevilla o va întâlni pe Jackie, devenită văduva lui Kennedy, considerată un fel de concurență, așa cum fuseseră altădată Împărăteasa Eugenia a francezilor și Sissi a Austriei!

Cele mai tulburătoare prezențe vor fi ale fermecătorilor Gary Cooper (cu care avusese o idilă în timpul filmărilor westernului *La amiază*, deși îi despărțeau 28 de ani) și Frank Sinatra.

Prințul Rainier, în schimb, pare mai degrabă atras de lumea circului, pe care o va înnobila cu trofee precum Clovnul de Aur și de Argint. În mod neașteptat, Prințesa găsește timp să se uite la televizor și în același timp să brodeze, ca să nu se plictisească! Un moment de o mare generozitate este cel al readucerii în lumina reflectoarelor a unei frumuseți simple, de culoare, dar de un incontestabil talent: Joséphine Baker.

Viața americancei atât de invidiate a fost plină de neliniști. Cronicarii de peste Ocean visau să poată relata din cabinetul unui psihanalist, care ar fi poftit-o pe Prințesă pe divan — sau, mai bine zis, ce ispititoare fantezie, să ajungă pe mâna unui urmaș al lui Freud!

Cine ar fi crezut că de-a lungul anilor avea să piardă mai multe sarcini, între care una la Montréal? Era un băiețel. Firea vulcanică a lui Caroline și nenumăratele sale amoruri îi vor contraria pe părinții ei. Încă nu știau ce le pregătește Stéphanie și nu aveau să afle niciodată viața dublă a lui Albert...

În 1981, suveranii sărbătoresc nunta de argint, mai întâi de Paște, la Palm Springs, și pe 18 iulie în Principat. Grace ține enorm la plurilingvism: franceza, italiana și engleza fiind în egală măsură onorate, de fiecare dată. O nouă pasiune (deși declară mai apoi că e veche de când lumea) devine cea a colajelor: tablouri în care adună pene, petale, frunze, culori și pe care le semnează GPK (Grace Patricia Kelly). Și chiar publică o lucrare ilustrată: *Cartea cu flori*.

Moartea lui Hitchcock o va răvăși. El a considerat-o întotdeauna eroina ideală, de un erotism de gheață, de un umor subtil și adesea înduioșătoare!

Și apoi drama, *unhappy ending*-ul. Funeraliile, lacrimile, jalea vedetelor și a cetățenilor obișnuiți, a celor cu sânge albastru, de peste mări și țări, zvonurile care nu vor înceta niciodată.

Într-adevăr, în cazul ei, se poate spune că există oameni care nu se sting niciodată. Ea este și va rămâne o stea în constelația celei de-a șaptea arte, o stea încoronată și veșnic adulată. Protagonista unui basm sofisticat, ea n-a trăit, din păcate, până la adânci bătrâneți, ci doar 53 de ani. S-a spus, de multe ori, că n-a fost prea fericită, ba chiar s-a insinuat că va fi canonizată, pentru un trai chinuit, chiar dacă atât de dorit de alții.

Grace Kelly rămâne o prințesă nemuritoare a peliculei!

IRINA-MARGARETA NISTOR